

«Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄ.δου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἄπαρχῆν, καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν Αἴτιον» (Κανών τοῦ Πάσχα).

Νίκησε ὁ Χριστός μέ τόν Σταυρό Του τόν θάνατο καί ἔμεῖς γευόμαστε τίς ἄπαρχές τῆς νέας ζωῆς πού ἐξέβλυσε ἀπό τήν λογχευθεῖσα πλευρά Του.

Εορτάζει ἡ Ἐκκλησία καί δοξολογεῖ τόν Αἴτιο τῆς νέας βιοτῆς μας, διότι ὁ Χριστός εἶναι ὁλος ἡ ζωή μας, εἶναι ἡ Αἰώνιος Ζωή μας.

Νικήθηκε ὁ θάνατος, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ νέα ζωή, ἀλλά ἔμεῖς δέν εἶμα στε οὔτε πάντοτε οὔτε ὅλοι μέτοχοι αὐτῆς τῆς ζωῆς. Περιφέρουμε δυστυχῶς τόν θάνατο, στόν βαθμό πού τόν φέρουμε μέσα μας.

Ὅσο μετέχουμε στό Μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τήν βάπτισί μας μέχρι τήν κηδεῖα μας, τόσο ἀντλοῦμε ζωή καί γινόμαστε ζωή. Μεταβάλλεται τό θνητόν τῆς υπάρξεώς μας σέ ἀθανασία. Κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο, ὁ Χριστός «ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες

μηκέτι εαυτοῖς ζῶσιν ἄλλα τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι. Ὡστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἶδαμεν κατὰ σάρκα· εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστόν, ἄλλα νῦν οὐκέτι γινώσκομεν. Ὡστε εἰ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα» (Β' Κορ. ε' 15-17).

Ο κόσμος, ὅσοι δὲν ζοῦν ἐν Χριστῷ, ὅσοι δὲν εἶναι καινὴ κτίσις, δὲν γνωρίζουν τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ο Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος νικητὴς τοῦ θανάτου. Δὲν ὑπῆρξε οὔτε θά ὑπάρξῃ ἄλλος τρόπος νὰ νικηθῇ ὁ θάνατος, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἐπενόησε ἡ ἀπειρος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Οικειοῦται ὁ ἄθᾶ νατος Λόγος τοῦ Θεοῦ τὸν δικὸ μας θάνατο καὶ τὸν καταργεῖ μὲ τὴν Ἀνάστασι Του. Προσλαμβάνει τὸν θάνατό μας καὶ μᾶς ἀντιπροσφέρει τὴν ζωὴ.

Ο κόσμος πρέπει νὰ γίνῃ σῶμα Χριστοῦ γιὰ νὰ ζήσῃ. Ὅλοι μας πρέπει νὰ ὑπερβαίνομε τοὺς καθημερινούς μας θανάτους, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ζωὴ οὐσία τῆς ὑπάρξεώς μας. Διότι θάνατος δὲν εἶναι μόνο ὁ τερματισμὸς τῆς βιολογικῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Θάνατος εἶναι καὶ κάθε ἀμαρτία, ὅπως λέγει ἡ θεία Γραφή: «ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ καρποῦ τῆς παρακοῆς], θανάτῳ ἀπο θα νεῖσθε» (Γεν. β' 17).

Ὅπως ἐπίσης ζωὴ, ἀληθινὴ ζωὴ, δὲν εἶναι ἡ βιολογικὴ μας ζωὴ ἀλλὰ ὁ Χριστὸς. Κάθε ἀμαρτία εἶναι ἓνας θάνατος. Κάθε μετάνοια εἶναι ἐπανάκλησις στὴν ζωὴ. Ο νόμος τῆς ἀμαρτίας μέσα μας εἶναι νόμος θανάτου πρὸς θάνατον. Ο νόμος τοῦ Ευαγγελίου, ὁ νόμος τῆς Χάριτος, εἶναι νόμος ζωῆς πρὸς ζωὴν.

Κόσμος δέν είναι μόνο οι Έκτός Εκκλησίας. Κόσμος δυστυχώς γινόμα στε και Έμεϊς οι βαπτισμένοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί στον βαθμό πού δέν ζοῦμε κατά Χριστόν. Κόσμος είναι τό φρόνημα τής σαρκός, ή φιλαυτία μας, ή φιλαργυρία μας, ή φιλαρχία μας, οι φιλοδοξίες μας, τά πάθη μας, πού στις ημέρες αυτές περιγράφονται μέ τόν όρο «διαφθορά».

Έιδιαίτερα Έφέτος, μέσα σέ ένα τέτοιο κλίμα πού υποδαυλίζει τήν άπαισιοδοξία, τά εόρτολογικά γεγονότα τής Μεγάλης Έβδομάδος και του Πάσχα μάς καλούν νά μιμηθοῦμε τόν άγώνα όλων τών τιμίων συνανθρώπων μας πού δέν υπέκυψαν στους πειρασμούς τής «διαφθοράς», αλλά προτίμησαν τήν έκούσια πτωχεία τής άρετής. Μάς καλούν πέραν τούτου και σέ άνώτερη βαθμίδα: νά μιμηθοῦμε τόν υπέρ ημών Παθόντα και Αναστάντα Χριστό, ο οποίος άυτεξουσίως ως άνθρωπος, κατά τόν άπόστολο Παῦλο, «αντί τής προκειμένης άυτῶ χαράς υπέμεινεν σταυρόν άισχύνης» (Έβρ. ιβ' 12).

Άν υποτεθῆ ότι ο λαός μας εύρισκε τόν τρόπο νά ανακάμψη οικονομικά προδίδοντας τόν Χριστό για τριάκοντα άργύρια, ή ψυχή μας δέν θα τό δεχόταν. Θα προτιμοῦσε τόν έκούσιο θάνατο μαζί μέ τόν Χριστό.

Είναι τραγικές κάποιες διακηρύξεις πολιτικῶν για τήν συμμαχία τους και μέ τόν διάβολο, προκειμένου νά σωθῆ ή Πατρίδα.

Ο λαός μας ξέρει νά ανεβαινή έκούσιως στον σταυρό του μαζί μέ τόν Χριστό. Γιατί μόνο πίσω από άυτόν τόν σταυρό βρίσκεται ή άνάστασις.

Ἐναμφίβολα ἡ ἑλιβερή οἰκονομική, κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική καὶ ἔθνική ἀβεβαιότητα τοῦ λαοῦ μας εἶναι ἕνας θάνατος. Ἐνας θάνατος πού τοῦ ἐπιβάλλεται ἀπό ἐκείνους πού θέλουν τόν πνευματικό του ἀφανισμό, ἀπό ἐκείνους πού χρόνια τώρα μεθοδικά τοῦ ἀφήρεσαν τὰ πνευματικά του ἐρεῖσμα καὶ τόν ἀφήσαν μετέωρο, ἀδύναμο, χωρίς πνευματικό δυναμισμό.

Ὅμως ὁ λαός μας ἔχει ἰστορία. Ἐχει γράψει καὶ ἄλλες πολλές ἡρωϊκές σελίδες σέ παρόμοιες περιστάσεις. Τότε πού εἶχε αὐθεντικά κριτήρια γιά τήν ζωή καὶ τόν θάνατο, γιά τήν τιμή καὶ τήν ὑπόληψι. Τότε πού κέντρο τῆς ζωῆς του ἦταν ὁ Θεάνθρωπος Χριστός καὶ ὄχι οἱ τιμές τῶν χρηματιστηριακῶν αγορῶν. Τότε πού προτιμοῦσε νά εἶναι φτωχός ἀλλά ὄχι ἀδίκος. Τότε πού μποροῦσε νά ζήσει ἐλεύθερος πολιορκημένος χωρίς νά προδώσει «ψυχὴ καὶ Χριστό». Τότε πού μποροῦσε νά γεννήσει Νεομάρτυρες καὶ νά φυλάξει τήν Ὀρθόδοξη ψυχὴ του, τὸ «πολύτιμον τζιβαῖρικόν», ὅπως ἔλεγε ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης.

Τις κρίσιμες ὥρες πού περνᾷ ἡ Πατρίδα μας μποροῦμε αὐτὴ τὴν Μεγάλῃ Ἐβδομάδα νά τις κατανοήσουμε ὡς συνοδοιπορία τῆς μέ τόν Χριστό πρὸς τόν Γολγοθᾶ καὶ ὡς συσταύρωσι μαζί Του. Μπορεῖ ὁ λαός μας σήμερα νά νοιώθῃ ὅτι σταυρώνεται, ἀλλά στό χέρι του εἶναι νά ὁμολογῇ μαζί μέ τόν εὐγνώμονα ληστή: «ἡμεῖς μὲν δικαίως, ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ [ὁ Χριστός] οὐδὲν ἄτοπον ἐπράξεν» (Λουκ. κγ' 41). Μπορεῖ τότε νά ἀπευθύνεται μέ θάρρος στὸν Χριστό καὶ νά τοῦ λέγῃ: «Ἰησοῦ, μνήσθητί μου ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. κγ' 43). Εἶναι βέβαιον ὅτι τότε ὁ Κύριος θά λυτρώσῃ τόν λαό μας ἀπὸ τὴν καταδυναστεία τῶν ἰσχυρῶν, διότι πίσω ἀπὸ τόν ἐκούσιο Σταυρό τοῦ Γένους πάντοτε ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάστασις.

Ἄδελφοί, Ὁ νικητήριος παιάνας τῆς Ἐκκλησίας, τό «Χριστός Ἀνέστη», θά ἠχήσῃ καί ἐφέτος γιά νά συνεγείρῃ τούς δεσμίους τοῦ Ἄ.δου. Ἐλπίζουμε ὅτι ἡ Πα τρίδα μας, ἄν καί πολλαπλῶς δεσμία στόν δικό της σύγχρονο Ἄ.δῃ, θά ἀκούσῃ τόν Λυτρωτή καί θά τόν ἀκολουθήσῃ σέ μία λαμπρή συνανάστασι μαζί Του. Ὁ Ἀναστάς Κύριος προτείνει τήν παντοδύναμη δεξιά Του. Ἄς τοῦ ἀπλώσουμε ἐμεῖς τό δικό μας χέρι, τήν προσωπική καί συλλογική μας μετάνοια. Θά μᾶς ἀναστήσῃ. Ὁ σταυρός μας, ὁ σταυρός τῆς Πατρίδος μας, τῶν συμπολιτῶν μας, δέν θά εἶναι τό σκοτεινό τέρμα. Θά γίνῃ ἡ χαρά μας. Θά γίνῃ ὁ προ ἄγγελος μιᾶς νέας ἐπιγείου βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ζωῆς ἡ ἀπαρχή, διότι ὄντως ὁ Χριστός Ἀνέστη!

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους

+ Ἀρχιμανδρίτης Γεώ ργιος

Ἅγιον Πάσχα 2012

<http://www.agioritikovima.gr/agnea/6039-grigoriou-georgios-i-oikonomiki-krii-einai>